

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

18. ROČNÍK - PROSINEC 2020 - ČÍSLO 199

FARNÍČEK

Svatý Jan Nepomuk Neumann

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

minulou nedělí – první adventní, jsme vstoupili do nového liturgického roku, který začíná adventem. Jsme na tom podobně jako na jaře, kdy jsme vstupovali do přípravné doby velikonoční – ve stavu nouze, v přísné karanténě. Může nás tato situace připravit o advent a Vánoce? Může, když se této vnější situaci poddáme.

CO JE TO VLASTNĚ ADVENT?

Na to lze odpovědět různě. Bez přemýšlení lze říci, že je to období bláznivého nakupování ozdobeného sentimentálními příběhy, na něž už dávno skoro nikdo nevěří. Lze ale také zcela opačně říct, že advent je časem, v němž se uprostřed nevěřícího světa stává viditelným něco ze světla ztracené víry, jako bychom vnímali jeho odlesk. Lze také říci, že advent je časem, v němž se mobilizuje dobro, které už bylo skoro zapomenuto, probouzí se ochota myslet na druhé a dobro jim prokazovat. Konečně můžeme také říci, že advent je dobou, ve které ožívají dávné tradice a zvyky, které mají člověka naladit na příchod Vánoc. Takové prožívání adventu se velice blíží tomu, co tímto obdobím chtěla vyjádřit křesťanská tradice. Tak si vyberme to nejpodstatnější. S bdělostí myslí a srdce pro Boha, který k nám mluví a přichází.

NOVÝ LITURGICKÝ ROK – CYKLUS B – JE ROKEM EVANGELIA SVATÉHO MARKA.

Co nám dnes, o druhé neděli adventní říká evangelium?

Má úžasný nadpis s bohatým obsahem: **Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím.**

Začátek. V tomto slově se ozývá začátek Bible, když Bůh tvořil svět (Gen 1,1). Bůh není protikladem, ale pramenem svého stvoření. Ježíš je začátek nového světa, s novým nebem a novou zemí, příbytek nového člověka.

Evangelium. Toto slovo znamená „dobrá zvěst“, která přináší radost. Evangelium nám skrze vyprávění o Ježíšově životě, dává toto nové zakoušení Boha. Vždyť ono, je „Boží moc ke spáse pro každého, kdo věří“ (Řím 1,16).

Ježíš. „Radostná zvěst“ je Ježíš sám. Jeho „tělo“ nám zjevuje, kdo je Bůh. Celé evangelium mluví o něm, on je obsahem všech vyprávění.

Kristus. To je první Ježíšův přívlastek. Je to z hebrejského „mašiah – mesiáš“ a znamená „pomazaný“ to je král. Ale je to „jiný“ král než jakého očekávali Židé. Je to král, který umírá potupnou smrtí na kříži. A to nám přibližuje Marek v 12-15. kapitole svého evangelia.

Syn Boží. Chybějící člen před slovy „Syn“ a „Bůh“ se rovná členu neurčitému: vyjadřuje, že se tu představuje Syn a Bůh způsobem odlišným od dosud nám známého. Jako ten, který nejenom koná mocné činy a úžasně mluví o Bohu, ale i spolutrpicí s člověkem. Po tomto nadpisu nám evangelista Marek letmo představí toho, který na jeho příchod připravuje a potom i ukazuje. Zastavím se jen u 6. verše dnešního úryvku.

Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků měl kožený pás. To je „uniforma“ Eliáše, otce proroků, jehož je Jan posledním synem.

Velbloud, který nosí náklad druhých a kráčí pouští, je obraz Krista. Jan je už do něj jakoby oblečen podle Pavlových slov římským křesťanům: „Oblečte se v Krista“

Kožený pás. Ten tvořil součást prorockého hábitu.

ADVENTNÍ VÝZVA BISKUPŮ

Drazí bratři a sestry, všichni cítíme, jak silně pandemie koronaviru ovlivnila náš život. Mnozí z vás volají po větší aktivitě biskupů pro uvolnění bohoslužeb. S vládou jsme jednali mnohokrát a stížnost na neústavnost omezení bohoslužeb je i u Ústavního soudu. Podali ji senátoři. Vás jsme vyzvali k intenzivním modlitbám za ukončení pandemie, zvláště k modlitbám v rodinách a ke společné modlitbě růžence každý večer ve 20 hodin. Pohled na ty z vás, kteří onemocněli a prošli těžkou zkouškou, nebo na ty, kteří obětavě slouží nemocným nejen jako profesionálové, ale i dobrovolníci, nebo na ty, kteří se dostali do ekonomických těžkostí, či vzpomínka na ty, kteří zemřeli, nás vede k zintenzivnění modliteb, k nimž je dobré připojit i půst a almužnu. Nabídněme Bohu nejen svůj čas, ale i sami sebe, ochotu zřeknout se svých požadavků a hledat Boží vůli a třeba i osobně pomáhat v první linii, zvláště ti, kteří jsou mladí a zdraví. Brněnský biskup ve své diecézi vyhlásil na čtyři středy dobrovolný, vědomý a citelný půst za ukončení pandemie, k němuž je dobré přidat také almužnu na libovolný dobrý účel. To vše nadále ve spojení s modlitbou. **Přidejme se k nim v celé naší zemi po první tři středy v prosinci - 2., 9. a 16. 12.** Kéž nám mimořádný adventní půst pomůže otevřít srdce Bohu, kterým se necháme milovat, kterého budeme milovat a kterého necháme skrze sebe milovat lidi kolem nás. Nevíme, jak bude možné slavit Vánoce. Ukažme především svou ochotu přijmout Boha, který k nám o Vánocích přichází jako Zachránce v betlémském dítěti. Když k této Lásce skryté v malém Dítěti budeme volat, když se jí zasvětíme, když si doma vystavíme betlém, abychom se betlémskému Dítěti poklonili, zakusíme Boží ochranu na sobě i na svých blízkých. Klanějme se mu, projevujme úctu a vděčnost za sebe i jménem těch, kteří vděčnost neprojevují. Svěřme se jeho ochraně a věřme, že Bůh ukáže své slitovnění. Nebude se dívat na naše viny a nenechá nás samotné. On je Bůh věrný, i když my věrní nejsme. Betlémské Dítě, uctívané v našem národě taky jako Pražské Jezulátko, zve ke svornosti a lásce. Budeme-li ho milovat, naše láska změní nejen náš život, ale taky přemůže nenávisť v mezilidských vztazích. Přichází naše chvíle, abychom se vrátili zpět ke své první Lásce, k Bohu. Už dnes vám přejí požehnané Vánoce a skutečnou radost z příchodu Spasitele i jeho darů

Vaši biskupové

ÚVODNÍ SLOVO – DOKONČENÍ

Přepásaná bedra symbolicky naznačují zdrženlivost, střízlivost, sebevládu a připravenost vydat se na cestu.

Živil se kobylykami.

To je asketický pokrm dostupný i v poušti. Kobylyky, které bojují s hady a zabíjejí je, jsou podle prastaré tradice obrazem Božího slova, pokrmu pro člověka pravdy, která vítězí nad hadem a jeho lží.

Medem divokých včel. Další pouštní pokrm, i ten je obrazem Božího slova, sladšího než plást medu. (Ž 19,1 Ez 3,3) Milé sestry a bratři, máme úžasný návod, co máme dělat, abychom s Ježíšem Kristem, Božím Synem došli přes poušť světa do plnosti života.

Vezmi a čti, rozjíměj a žij Markovo evangelium po celý rok.

Plodný advent, krásné radostné Vánoce vám všem přeje i vyprošuje

o. Josef

JAK VZNIKALY NĚKTERÉ KOLEDY?

Málokdo si umí představit Vánoce bez koled. Zajímavé ale je, jak ty nejznámější vznikly. První koledy prý složil už ve 13. století sv. František z Assisi. Svátky narození Spasitele přímo vybízely k oslavám, a to i hudebním. Odtud byl jen krok ke koledám.

Mnoho z nich zlidovělo a jejich autory již nedohledáme.

Zde jsou ale některé příběhy vzniku koled, které se podařilo vypátrat.

NARODIL SE KRISTUS PÁN

Kdo by neznal zřejmě nejznámější koledu, která se zpívá hned po Půlnoční, na Štědrý den? Jejím autorem nebylo možno dohledat. Každopádně vznikla již v 15. století jako husitská píseň. Mnoho lidí ale nechápe, proč se v poslední sloce zpívá „Goliáš byl oloupen“. Co má obr Goliáš společného s narozením Krista? Pravděpodobně to bylo tak, že původně se zpívalo *Beliáš*, tedy Satan, což by dávalo smysl. Satan byl oloupen o svoji moc, když se narodil Kristus. Jak ale k záměně *Beliáše* za *Goliáše* došlo? V roce 1505 nechal bohatý soukeník Jan Franus píseň zapsat na bohatě zdobený pergamen a věnoval jej kostelu Svatého Ducha v Hradci Králové. V té době byla píseň stará už zhruba 100 let a prostý lid moc netušil, kdo to vlastně *Beliáš* je. A tak se z něj udělal jednoduše *Goliáš*, protože příběh o Davidovi, který přelstil obra, zná každý. To, že tahle legenda do koledy moc nezapadá, nikoho netrápilo ani tenkrát a netrápí to nikoho ani dnes.

TICHÁ NOC, SVÁTÁ NOC

Autoři této koledy jsou naopak známi dobře. Na Štědrý den roku 1818 v kostele svatého Mikuláše v rakouském Oberndorfu byly naneštěstí nefunkční varhany. A tak se varhaník Franz Xaver Gruber, který nechtěl věřící ochudit o hudební doprovod, rozhodl vzít do ruky kytaru a s kaplanem Josephem Mohrem zazpívali *Tichou noc*, Gruberovu báseň, kterou Mohr narychlo zhudebnil. Nikoho tenkrát moc nezaujala a brzy se na ni zapomnělo. Po třech letech, když se varhany v kostele konečně opravovaly. Našel na nich nový varhaník zaprášené noty. A byla to právě skladba *Tichá noc*. Písnička se mu velice zalíbila a nadšeně ji propagoval dál. V kraji žila i rodina, která po Rakousku a Německu prodávala rukavice a při tom zpívala tyrolské lidové písně. Do svého repertoáru zařadila i *Tichou noc*. O této tyrolské koledě tehdy napsal i Lipský deník, což způsobilo, že se začala šířit jako lavina dál a dál. Skupina zpěváků z Tyrolska ji pak zpívala na turné v USA, díky čemuž se stala známou po celém světě a dorazila i k nám. Dnes jsou její slova přeložena do 300 jazyků.

CHTÍC, ABY SPAL

Autorem této koledy je Adam Michna z Otradovic. Bylo 17. století, velice bouřlivá doba Třicetileté války, doba neklidu a zbraní. Adama Michnu na rozdíl od spousty jeho přátel netrápily finanční problémy, protože měl vlastní šenk a vydělával dost, aby se mohl věnovat své velké zálibě - skládání hudby. Chtěl dělat lidem radost a povzbuzovat je, a tak skládal různé písničky. Nesnil o tom, že se budou hrát v koncertních sálech. Přál si, aby je zpíval prostý lid a také jeho žáci, které hudbu učil. Děti měl rád a právě pro ně složil ukolébavku *Chtíc, aby spal*. Lidé si po nějakém čase píseň s motivem matky, které chová v náručí svého synka, spojili tak silně s Vánoce, že se z ní nakonec stala koleda, kterou zpíváme už neuvěřitelných 368 let.

A které koledy si rádi zpíváte vy?

Podle textu Lubora Wintera zpracovala Pavla Jungmannová

MODLITBA JE PRVNÍ TOUHA NOVÉHO DNE

Katecheze - 4. 11. 2020

BĚHEM SVÉHO ŽIVOTA JEŽÍŠ USTAVIČNĚ VYHLEDÁVÁ POSILU V MODLITBĚ.

I ve chvílích nejvyššího zájmu o chudé a nemocné nezanedbává svůj vnitřní dialog s Otcem. Čím více se noří do lidské nouze, tím více vnímá nezbytnost odpočinku.

Ježíšova modlitba je tajemná skutečnost. V hodinách osamění - před svítáním nebo v noci - se Ježíš hrouží do lásky, po které žízní každá duše.

Jedné soboty se kupříkladu městečko Kafarnaum mění v „polní nemocnici“. Po západu slunce lidé k Ježíšovi přinášejí všechny nemocné a on je uzdravuje. Ovšem před rozedněním se Ježíš vzdaluje, odchází na opuštěné místo a modlí se.

A pak se ubírá kázat do dalších vesnic, k novým horizontům a národům.

MODLITBA JE KORMIDLEM, KTERÉ UDÁVÁ SMĚR JEŽÍŠOVU KURZU.

Etapy jeho misie nejsou diktovány úspěchy, shodou, onou svůdnou větou učedníků: „Všichni tě hledají.“ Ježíšova pouť se ubírá po méně pohodlné cestě, poslušné Otcových vnuknutí. Z Ježíšova příkladu můžeme vyvodit několik rysů křesťanské modlitby.

MODLITBA JE PRVNÍ TOUHOU NOVÉHO DNE.

Navrací duši k tomu, co by jinak zůstalo bez dechu. Dni, prožívanému bez modlitby, hrozí, že se změňjí v protivný či nudný zážitek. Vše, co se nám přihodí, by se mohlo zvrátit ve špatné snášený a slepý osud. Ježíš nás naopak vychovává k poslušnosti vůči realitě, a tudíž k naslouchání. Z každodenních problémů se tak nestávají překážky, nýbrž výzvy samotného Boha - abychom naslouchali člověku, kterého máme před sebou. Životní zkoušky se měňjí v příležitosti k růstu ve víře a milosrdné lásce.

A každodenní život včetně jeho veškeré námahy se díky tomuto nadhledu stává povoláním.

MODLITBA JE DÁLE UMĚNÍM, KTERÉ JE TŘEBA KONAT S VYTRVALOSTÍ.

Všichni jsme schopni příležitostných modliteb, které se rodí z emocí daného okamžiku, ale Ježíš nás vychovává k jinému typu modlitby - takové, která zná kázeň a je pravidlem života. Vytrvalá modlitba působí postupnou proměnu, posiluje v čase soužení a dopřává milost opory v Bohu.

KDO SE MODLÍ, NEPRCHÁ PŘED SVĚTEM, ALE UPŘEDNOSTŇUJE OPUŠTĚNA MÍSTA.

Tam mohou v tichu vyniknout mnohé hlasy, které skrýváme v nitru - nejskrytější touhy a urputně potlačované pravdy. Především pak v tichu promlouvá Bůh. Každý člověk potřebuje prostor, kde by pěstoval svůj vnitřní život a jeho skutky nabývaly smyslu.

Bez toho jsme povrchní, zmocňňuje se nás neklid a úzkost.

My lidé se občas považujeme za pány veškerenstva nebo naopak ztrácíme jakoukoli sebeúctu. Pohybujeme se mezi těmito dvěma krajnostmi. Modlitba nám proto napomáhá najít správný rozměr vztahu s Bohem a vším stvořením.

MODLITBA JE KONEČNĚ ODEVZDÁNÍM DO OTCOVÝCH RUKOU,

Tak to učinil Ježíš při smrtelné úzkosti v Getsemanské zahradě. Je pěkné, že když jsme neklidní či trochu znepokojení, Duch Svatý nás v nitru proměňňuje a přivádí k tomuto odevzdání.

SVĚTEC MĚSÍCE – SVATÝ JAN NEPOMUK NEUMANN

Jan Nepomuk Neumann se narodil 28. března 1811 v Prachaticích na Šumavě. Jak sám vzpomíná ve svém deníku, oba jeho rodiče byli hluboce věřící. Maminka ho často vodila do kostela na různé pobožnosti, téměř denně ministroval. Přesto na kněžství zpočátku nepomýšlel, připadalo mu příliš vznešené; začal o něm uvažovat až mnohem později. Po ukončení základní školy v Prachaticích odešel do Českých Budějovic na piaristické gymnázium, kde horlivě studoval latinu a řečtinu. Soukromě se ale musel doučovat i češtinu, protože doma se mluvilo spíše německy. Po maturitě váhal mezi medicínou v Praze a seminářem v Českých Budějovicích. Táhl ho to spíš k medicíně, protože se velmi zajímal o přírodní vědy, a navíc v semináři měli brát jen dvacet uchazečů z téměř stovky přihlášených. Maminka jej ale přemluvila, aby přihlášku do semináře přece jen podal. Jan tedy odeslal přihlášky obě a k jeho překvapení jej přijali do budějovického semináře. Kvůli stísněným poměrům musel studovat externě, ale měl vynikající výsledky. Někdy během studií teologie se mu dostaly do rukou listy „Annales Leopoldinae“, časopis o amerických misiích, což rozhodlo o jeho dalším povolání. Pociťoval zcela jasně, že i jeho Pán volá na misie, a po přečtení dopisů jednoho jihoslovanského misionáře v Severní Americe se rozhodl, že po vysvěcení odjede právě tam. Aby se jazykově připravil, přestoupil do Prahy, ale kupodivu ani tam nenašel učitele angličtiny. Nevzdal se a začal se soukromě učit anglicky a španělsky od zahraničních dělníků z jedné továrny. Po ukončení teologie jej však čekala další překážka, z dnešní perspektivy skoro nepředstavitelná: kvůli nadbytku kněží ho odmítli vysvětit. Protože už nebylo kam kněze umisťovat, biskup dovolil vysvětit jen ty bohoslovce, kteří měli slíbené místo jako soukromí kaplani v nějaké šlechtické rodině. Jan ovšem žádnou takovou protekci neměl. V nouzi se tedy obrátil na svého přítele, budějovického faráře P. Dichtla. Tomu se povedlo přes známého ve štrasburském semináři kontaktovat ordináře ve Filadelfii, biskupa Francise Kenricka, který stále pracně sháněl kněze pro práci s emigranty v Severní Americe. Nicméně jako podmínku proplacení cesty požadoval, aby měl kandidát doporučení od svého biskupa, a to Jan neměl. Nakonec se přece jen otevřela nadějná cestička - biskup Jean Dubois z New Yorku napsal dopis s prosbou o vyslání kněží pro práci s rostoucí menšinou německých přistěhovalců. Konečně! Z Prachatic vyjel Jan 8. února 1836, záměrně bez rozloučení. Z Budějovic poslal rodičům lístek s vysvětlením, že je nechtěl zbytečně trápit; kéž je jim útěchou, že jde tam, kam ho posílá Pán. Absolvoval dosti vyčerpávající cestu lodí přes oceán a začátkem června se vylodil v New Yorku, v otrhaných šatech a bez peněz, zato s odhodláním vytrvale obcházet americké diecéze a žádat o místo misionáře: „Budu prosit o dovození pracovat pro duše, které jsou nejvíce opuštěné, ať už jsou to Němci nebo Indiáni. A jestliže mne nikdo nepřijme, stáhnou se do samoty, kde budu konat pokání za své hříchy i za hříchy druhých.“ Dlouho ale hledat nemusel. Brzy našel katedrálu svátého Patrika, kde jej srdečně přivítal biskup Jean Dubois. Jan si představoval, že se bude několik měsíců připravovat na svou budoucí práci a také na přijetí svátosti kněžství, ale biskup jej vyvedl z omylu - na dlouhé přípravy nebyl čas. Ještě tentýž měsíc, 25. června 1836, přijal Jan Nepomuk ve věku pětadvaceti let kněžské svěcení. Ihned následovalo pověření pracovat na rozlehlém území v okolí města Buffalo, poblíž Niagarských vodopádů.

Mladý novokněz se cestou na své nové působiště zastavil ve městě Rochester, kde potkal patera Prosta, představeného amerických redemptoristů (Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele). Vzniklo mezi nimi hluboké přátelství. S odvahou se ujal své první farnosti. V červenci odsloužil první mši svátou ve vesničce Williamsville, v kostele bez střechy a oken. Sám pocházel z drsných poměrů, ale tvrdé životní podmínky jeho farníků ho hluboce zasáhly. V těch dobách se tam nacházelo mnoho roztroušených emigrantských osad. Během neustálého namáhavého a osamělého cestování od jedné osady k druhé cítil stále silněji potřebu zázemí, jakési duchovní rodiny. Oslovoval je a lákal komunitní způsob práce redemptoristických misionářů. Nakonec v roce 1840 napsal otci Prostovi dopis, kde se mu svěřil s tajnou tužbou vstoupit k redemptoristům. S radostí byl přijat. Do noviciátu nastoupil v Pittsburghu, dokončil jej v Baltimoru v klášteře sv. Jakuba, kde také 16. ledna 1842 složil sliby. Spolu s ním vstoupil do kongregace jako bratr laik i jeho rodný bratr Václav, který přijel z Čech, aby mu pomáhal. Jan se v Baltimoru podílel na pastorační farnosti a rovněž pomáhal s organizací stavby nové baziliky sv. Alfonse z Liguori, zakladatele kongregace redemptoristů. Už po dvou letech jej ale zvolili představeným řeholního domu v Pittsburghu a v letech 1847 až 1849 už vedl celou americkou misii redemptoristů. Ale tím se jeho poslání v Americe nezavršilo, Boží prozřetelnost pro něj chystala ještě náročnější úkol. Kromě správy farnosti se věnoval i psaní, publikoval v „Katholische Kirchenzeitung“. Staral se rovněž o řeholnice, které sám pozval, aby vedly nově zakládané školy, sirotčince a nemocnice. V té době jej zastihla nečekaná volba nového filadelfského biskupa - měl se jím stát on sám! Jan si to nepřál a po pravdě řečeno ani filadelfští katolíci nebyli nadšeni: Jan Nepomuk se jim zdál málo reprezentativní pro takový úřad. Byl malá postava — měřil jen 160 cm, nepotrpěl si na oblékání, navíc byl cizinec a mluvil anglicky se zvláštním přízvukem. Arcibiskup Kenrick však na své volbě trval.

Jan Nepomuk Neumann byl vysvěcen na biskupa 28. března 1852, shodou okolností v den svých 41. narozenin. Stalo se tak v baltimorské bazilice sv. Alfonse, na jejíž stavbě se sám před lety podílel. Jako heslo si zvolil slova známé modlitby „Utrpení Kristovo, posilni mé!“ I v novém úřadě se věnoval především obyčejným lidem, neúnavně objížděl všechny svěřené farnosti. Při každé vizitaci uspořádal duchovní obnovu, ale také zakládal nemocnice, sirotčince a školy, zval do diecéze nové řeholní komunity, aby se o tyto domy staraly. Nechal vybudovat osmdesát kostelů a více než stovku farních škol; právem je proto považován za zakladatele amerického katolického školství. Velice usiloval i o zmírnění projevů rasismu. Zasazoval se o povznesení liturgického slavení a reformoval místní kněžský seminář. Pro potřeby pastorační sám sepsal malý a velký katolický katechismus, který se později dočkal jednadvaceti vydání. Všude, kam přišel, usiloval o obnovu duchovního života a o obnovení jednoty s římským biskupem.

Na podzim 1854 odcestoval do Říma, aby se osobně účastnil slavnostního vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie. Až do samotného dne vyhlášení (8. prosince) žil jako řadový redemptorista v římském klášteře, pěšky navštěvoval poutní místa v okolí a konal skutky pokání, také se setkal s papežem Piem IX. při osobní audienci. Po vyhlášení se odebral na svou první návštěvu do Čech - po 19 letech!

Nejdříve navštívil koncem prosince svou sestru Janu v Praze, představenou kláštera boromejek. Do Prachatic měl v úmyslu přicestovat v tajnosti, ale lidé se o jeho příjezdu doslechli a jeho sáně zdaleka vítalo vyzvánění zvonů, střelba a hudba. Všichni lidé se tlačili na ulicích a poklekali, aby jim slavný rodák požehnal. V rodném domě jej přivítal a objal otec, matka v té době už nežila. V Prachaticích pobyl jen pár únorových dní roku 1855. Už koncem března se opět ujímá všech svých povinností ve Filadelfii. Jeho životní pout skončila zcela náhle 5. ledna 1860, když se vracel z pošty, ve věku nedožitých 49 let. Šlo o srdeční zástavu. Arcibiskup Kenrick o jeho smrti prohlásil: „On nemohl zemřít jinak než na cestě. Byl stále na pochodu. Každou hodinu, v každém okamžiku života jeho duše směřovala k Pánu Bohu. Pohřben byl v redemptoristickém kostele sv. Petra ve Filadelfii. Beatifikační proces začal v roce 1897 a 13. října 1963 bylo v rámci zasedání 2. vatikánského koncilu blahověčení vyhlášeno. Papež Pavel VI. ho slavnostně svatořečil 19. ledna 1977. Prachatický rodák Jan Nepomuk Neumann se tak stal paradoxně prvním americkým světcem. Nejenže hlásal jednotu, ale jako by sám ztělesňoval most mezi různými světy: syn Němce a Češky slouží v Americe bílým několika národů, indiánům i černochům. Kéž nám vyprosí tak široké a otevřené srdce, které právě v dnešní době prolínání kultur a světů velice potřebujeme, ale též vpravdě misijního ducha, Ducha Kristova.

Bože, tys dával svatému biskupu Janovi sílu k neúnavnému plnění pastýřských povinností; pomáhej i nám, ať ho následujeme v každodenním úsilí o dosažení dokonalosti, abychom v tvé církvi přinášeli užitek. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

Vybral o. Josef

SVĚTLO ADVENTNÍHO VĚNCE PROZAŘUJE NÁŠ VŠEDNÍ ŽIVOT

V adventu si do bytu dáváme adventní věnec, na kterém postupně rozsvěcujeme čtyři svíce, které symbolizují Ježíše Krista jako Světlo, které osvěcuje náš všední život. Adventní věnec je zároveň i symbolem věnce vítězů. Dáváme si jej proto do bytu s důvěrou v to, že se náš život ve spojení s Bohem zdaří. Vyhlížíme Toho, který naplňuje naše nejhlubší touhy, vyhlížíme Toho, který osvěcuje a proměňuje náš život. Náš život se ale může zdařit jen tehdy, jestliže hledíme na něco většího, na Boha, který přebývá v nás a mezi námi a spojuje nás navzájem hlouběji, než to dokážou naše city. Očekáváme Kristův příchod a máme přicházet i k sobě samým. Máme vstoupit do vlastního srdce, v němž již Kristus přebývá. Když do něj dospějeme, pak zde zažijeme společenství s Kristem. Očekávání Kristova příchodu má různé stránky. Nyní, v tomto okamžiku, čekáme na jeho příchod do svého srdce. Očekáváme ale i jeho konečný příchod při konci světa. A čekáme také na jeho příchod během svého vlastního umírání. Když zemřeme, svět pro nás končí. Tak zažíváme ten příchod, na který nyní čekáme. A tak má Kristův příchod také co do činění i s naším umíráním. Jde ale o čekání plné naděje, takové čekání, které rozevřít a doširoka naše srdce. Očekávání Ježíšova příchodu v adventní době může naše srdce rozevřít a osvobodit pro to, aby v něm již dnes mohl přebývat Bůh. V adventní době říká Bůh každému z nás: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj“

Z knihy Anselma Gruna: Rok, kdy zemřel můj otec

ŽIVÉ KVĚTY PRO MAMINKU**Klášter kapucínů Olomouc – Kostel Zvěstování Páně – Advent 2020**

Kdy jste naposled viděli Mléčnou dráhu? Budete asi muset zalistovat v paměti. Většinu lidí dnes světelný smog brání vidět oblohu plnou zářících vesmírných těles tak, jak jsme ji my dříve narození s úžasem pozorovali coby děti. To stačilo vyjít na dvorek a tu Mléčnou dráhu a hvězdnaté nebe vidět a obdivovat. Nejednou mě maminka zastihla stát v úžasu s hlavou pozdviženou k noční obloze. Bylo před Vánoce, když mi přinesla svetr abych přitom pozorování neprochladnul. Objala mě ze zadu, zahřála lidským teplem, které známe jen u maminek a začala tiše zpívat: „ Hvězdy překrásně svítí, musí to něco být. “ A já doplnil: „ Musí tam někdo být! “. A kdo je tam za tou tajemnou krásou? Maminka odpoví koledou: „ Ten který stvořil svět a hvězdičky, zde v slámě leží maličky. “ Brzy se mu půjdeme k jesličkám poklonit. Až bude ten Velký a zároveň Maličký o Štedrém večeru nadělovat, neměl by zapomenout na mou maminku, pomyslel jsem si. Plán byl v hlavě a už mne to nepustilo.

Brzy se našla příležitost ho uskutečnit. Už jako prvňáček jsem se stal nákupčím, pravou rukou hospodyně stařenky. „ Pavlíčku, že mně zajdeš do města? “, slýchal jsem denně a většinou ochotně běžel. Tenkrát měly prodavačky ještě tu trpělivost přečíst z lístečku, co je třeba koupit. „ Půjdeš k Domanským (do drogerie) a koupíš mýdlo. “ zavelela stařenka a neprozřetelně mi dala padesátikorunu, nemajíc drobné. Mýdlo s jelenem, bílé, kterým nás myli v plechové vaně každou sobotu a žluté, kterým se na valše přepíraly utěrky a drobné prádlo. U Domanských našťestí nestála fronta, jen paní Uhlířová nakupovala přede mnou. „ Mařo, co tam máš? “ ptá se prodavačky a ukazuje na předmět, který mne už na první pohled upoutal. „ Ale to nám zrovna včera dovezli. Prý živé květy. “ Dívám se očarovane na flakon s voňavkou, v níž se skví konvalinka. Opravdická, živá, konvalinka. „ A co to stojí? “ ptá se paní Uhlířová.

„ Ale majland- padesát korun. Kto by to koupil. “ Chytám se příležitosti a zavolám spoza pultu: „ Já to koupím! Pro maminku. “ Prodavačka, namísto aby to nerozumnému děcku vymluvila, se jen potutelně usměje, spokojená že se zbaví možného ležáku: „ Tož já ti to chlapečku aj pěkně zabalím, a převážu červenů mašličeků, “ a při tom balení prohodí lakonicky, „ tak padesát kroun. “ Hrdě vytahuji ten barevný papírek z peněženky a kladu ho na pult, seberu úhledný balíček a nesu ho domů jako svátost. Na mýdlo už, samosebou, nezbylo. Ale co na tom záleží. Mám dárek, krásný, kouzelný dárek pro maminku. A už ve dveřích se chlubím stařence. Ta zbledla a padla na židli. Ale bleskově se ovládla a na místo výčitek mne pochválila a pomohla mě dárek bezpečně ukrýt. Ona totiž, rodilá Polka, se šlechtickými kořeny, sice nepodědila po svých předcích ani vindru, ale zato jednu aristokratickou vlastnost - velkorysost. Co měla, to rozdala. Většinou žebračkám, které přinesly pár hub a malin aby si odnesly třeba kabát. A já byl většinou u toho a dobře se od ní učil. Až když jsem hodně odrostl z dětských bot a poznal už cenu peněz, dozvěděl jsem se a pochopil, jakou úzkost musela stařenka hospodyně prožívat před příchodem maminky. Ta přicházela až za večera, protože se v práci mořivala s hledáním chyby, coby uzávěrkářka v Početnické službě. Ten rozhovor jsem neslyšel, protože jsem už sladce spal. „ Božko, prosím tě sedni si. Pavlík dnes něco provedl. Jen se na něho nezlob. Utratil tu padesátikorunu, co jsi mě dala na vánoční pečení za dárek pro tebe. Je to nějaká voňavka. “

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

Maminka na chvíli ztratila dech. Musela obracet každou korunu a ty peníze, které teď musí znovu odložit na pečení, budou bolestně chybět. Bez půjčky se neobejde, protože musí podělit aspoň maličkostmi děti příbuzných. Ale ten zmatek v myslí netrval dlouho. Něco jí v tu chvíli zahřálo u srdce a to něco, ten pocit za ty peníze stál.

No a pak u nás začalo učiněné divadlo a maminka ho hrála jedinečně. Však také v mládí bývala regionální hvězdičkou operetek. Začalo to otázkami:

„ Maminko, těšíš se na Ježíška? On Ti letos určitě něco moc krásného nadělí. ”

„ Ale to víš Pavli, že se těším, a jak! Už se nemožu dočkat. ”

A je tu ten večer, večer Štědrý, toužebně očekávaný. Obvyklý rituál slavnostní večeře mě tentokrát připadá nekonečně dlouhý. Konečně jdeme k rozsvícené ozdobené jedli. Zpíváme koledy a bude se nadělovat. Jako obvykle dostávám hromadu dárků, ale tentokrát jako bych je neviděl. Položím je do kouta a běžím pro ten malý balíček, ovázaný červenou stužkou s neumělým nápisem začínajícího prvňáčka - Mamince od Ježíška, za to že je tak hodná. No a to je ta chvíle, to finále. Maminka s dokonale zahrnutým překvapením rozbálí balíček a drží v rukou živé, ale opravdicky živé květy. Musela vidět mé rozzářené oči a upřímnou dětskou radost. Najednou se otočila a odešla do vedlejšího pokoje, abych neviděl její slzy. Tenkrát jsem totiž ještě nechápal, že se pláče i z radosti.

Tak končím své vzpomínání milí Fryštačané a dovoluji si vám popřát požehnané Vánoce, i když ty letošní budou v mnohém jiné, jak bychom si představovali. Ale jak už to bývá, mohou nás obohatit kouzlem nechtěného. Možná bude více vidět na hvězdy...

Moc bych vám přál, abyste byli u toho, až vaše děti poprvé zvednou hlavy k nebi a s úžasem položí první otázky. Takové okamžiky se nedají ničím nahradit a za nic koupit.

A až vás dojme, tak jako vždy o Vánocích pohled na Děťátko v jeslích, ať neslyšíte jenom jeho rozkošné vrnění nemluvněte. Až dospěje v muže, začne hlásat Slovo života.

Mimo jiné i toto : „ Blaženější je dávat, než dostávat. ” (Sk 20,35)

Toto slovo může být silnou inspirací nejen pro tyto Vánoce, ale pro celý náš život.

Váš Pavel z Nové ulice č.p. 175

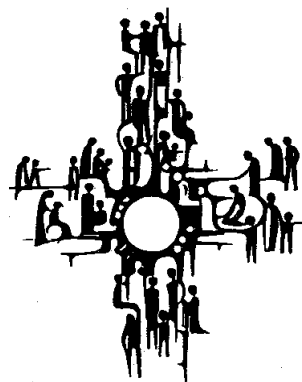
ZASVĚCENÍ DÍTĚTI JEŽÍŠI (Pro modlitbu u jesliček v rodině)

Ježíši, Božské dítě, věříme v tebe, doufáme v tebe, milujeme tě a klaníme se ti jako svému Králi. Svou moc a slávu jsi skryl do podoby malého dítěte. Mnoho národů světa tě takto uctívá. I my tě uctíváme ve tvém Dětství, jako našeho Pána, Spasitele a Boha, který všemu vládne a všechno tvoří nové. Věříme, že nás miluješ, proto chceme dnes začít nový život. Prosíme tě, smiluj se nad námi, odpusť nám naše hříchy a stvoř nám srdce čisté – srdce dítěte. Ty víš, že nejsme schopni bez tvé pomoci vykonat žádný dobrý skutek. Dej nám své požehnání, abychom byli schopni konat alespoň malé skutky lásky. Odevzdáváme se ti. Dívej se našima očima, usmívej se naším úsměvem, promlouvej našimi ústy, pracuj našima rukama. A kdybychom na tebe někdy zapomněli, připomeň se nám způsobem tobě vlastním – milosrdenstvím a něžnou láskou. Přijmi nás, malý Králi, do svého Nejsvětějšího Srdce jako své malé bratry a sestry a obejmi nás svou láskou.

Amen

KALENDÁRIUM PROSINEC 2020

- 6.12. 2.neděle adventní
 7.12. Památka svatého Ambrože
 8.12. Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie
 13.12. 3. neděle adventní
 14.12. Památka svatého Jana od Kříže
 20.12. 4.neděle adventní
 24.12. Štědrý den
 25.12. Boží hod vánoční
 26.12. Svátek svatého Štěpána
 27.12. Svátek svaté Rodiny
 28.12. Svátek svatých Mláďátek
 31.12. Silvestr – konec občanského roku

ADVENTNĚ – VÁNOČNÍ SVÁTOST SMÍŘENÍ
PÁTEK – NEDĚLE 18. – 20. 12. 2020

	ČAS	KOSTEL	FARA MUZEUM	FARA SÁL
Pátek 18. 12.	16.00 – 18.00	o. J. Brtník	o. J. Blaha	
Sobota 19. 12.	16.00 – 18.00	o. P. Caha	o. J. Blaha	
Neděle 20. 12.	16.00 – 18.00	o. P. Caha	o. J. Klinkovský	o. J. Brtník

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY 2020 (DÁ- LI PÁN)

Čtvrtek	24. 12.	Pro rodiny s dětmi - koledová	16.00
		Pro „milovníky“ noci - sbor	22.00
Pátek	25. 12.	Slavnost Narození Páně	8.00 – 10.00
Sobota	26. 12.	Svátek svatého Štěpána	8.00 – 10.00
Neděle	27. 12.	Svátek svaté Rodiny (obnova manželských slibů)	8.00 – 10.00
Čtvrtek	31. 12.	Na poděkování za uplynulý rok	17.00
Pátek	1. 1.	Slavnost Matky Boží, Panny Marie	8.00 – 10.00

**Na našich webových stránkách najdete prohlášení
 biskupů Čech, Moravy a Slezska s výzvou pro adventní dobu.
 Salesiánská komunita se k němu přidává – chcete-li, přidejte se také.**

VÁNOČNÍ TEST

O narození Ježíše Krista, Božího Syna se nejvíc dozvídáme z evangelia svatého Lukáše nebo Matouše. Co této události víte? Odpovězte na otázky s pomocí biblické citace nebo nápovědy.

Kdo řekl Panně Marii „Bud' zdráva, milosti plná Pán s tebou“?

***Lk 1, 26-28**

Jak se jmenovala osoba, kterou spěchala Maria navštívit do jednoho judského města v horách?

***Lk 1, 39-40**

Kdo chválil Boha slovy „Velebí má duše Hospodina“?

***Lk 1, 46**

Kdo byl římským císařem v době Ježíšova narození?

***Lk 2, 1**

Které judské město bylo domovským městem rodu Davidova?

***Lk 2, 4**

Kdo zpíval v Betlémě „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení“?

***Lk 2, 13-14**

Kdo se první přišel poklonit narozenému Ježíši?

***Lk 2, 15-16**

Kdo řekl, že by se chtěl jít narozenému Ježíši poklonit, a přitom to vůbec nebyla pravda?

***Mt 2, 7-8**

Kdo uposlechl anděla ve snu a utekl s Marií a Ježíšem do Egypta?

***Mt 2, 13**

Kdo přivedl k narozenému Ježíši mudrce, kteří mu dali zlato, kadidlo a myrhu?

***Mt 1, 1-12**

Nápověda:

Alžběta, anděl Gabriel, andělé, Augustus, Betlém, Herodes, hvězda, Josef, Panna Maria, pastýři

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 5. 12. 2020 V NÁKLADU 200 KS.